

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

UNGDOMSVÄNNEN

Illustrerad veckotidning utgiven av Svenska Missionsförbundets Ungdom.
 Pris pr år kr. 3: 60. Lösnummer 15 öre.

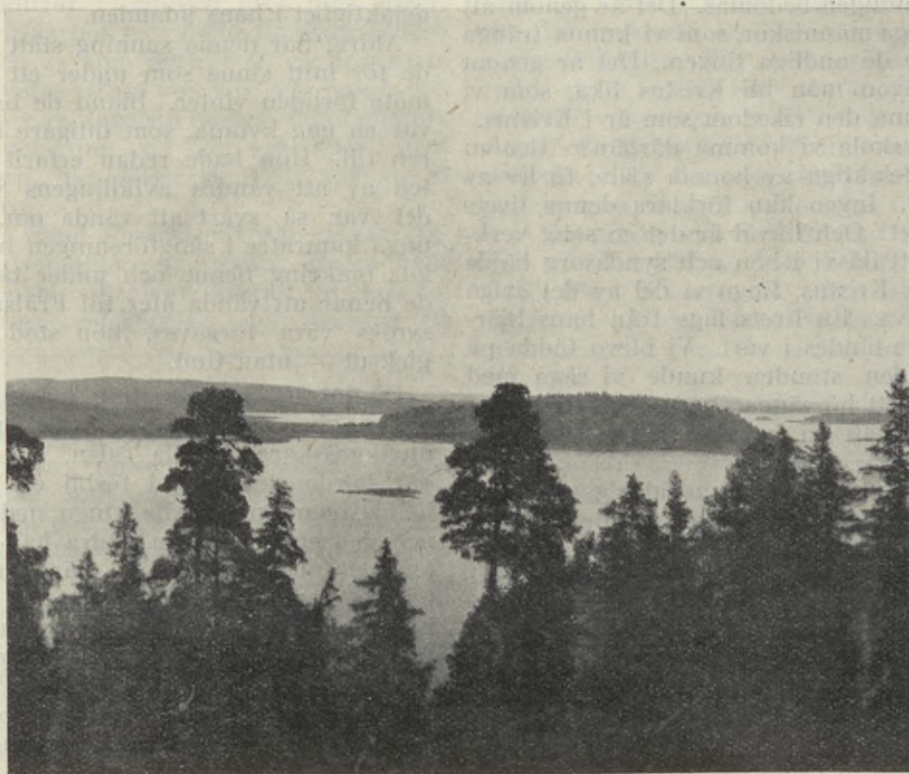
Nr 23 8 Juni.
 Årg. 31. 1927

INNEHÅLL:

Att se. — Pastor Sang. — Andens låga. — Slumrande krafter. —
 Tacksamhetens blomma. — Herre, kom med helig längtan. — Lotsen.
 — »Sådan är han». — Storhet. — Frihetens vrängbilder. — Ask-
 väder. — En årsbok. — Östersundskursen. — Ingången i vilan. —
 Från arbetsfältet.

Redaktör:

Joh. Gustafsson

Skog och sjö.

ATT SE.

— Av Einar Rimmerfors. —

Vilhelm Ekelund säger i en av sina böcker: »Man ser av en sak just så långt som ens egen rätt till delaktighet sträcker sig. Vill du se mer, så sörj för att din rätt till delaktighet i det som du önskar se, må tillväxa.»

Det är vår sorg, att vi äro så skumögda och okunniga inför livets djupaste verkligheter. Allt detta djupa, eviga, som vår ande åstundar att lära känna, ligger sammanfattat och förborgat i Jesus Kristus. Det är således inför honom våra ögon böra öppnas och vårt sinne vidgas. Ty det är evigt liv att känna honom.

Man kan äga mycken kunskap om Kristus utan att likväl ha lärt känna honom. Man kan vara gripen av beundran och vördnad inför Jesu höga etiska ideal utan att likväl ha sett hans inre väsen. Vi kunna lära känna den jordiska dräkt, i vilken han dolde sin gudomshärlighet, men elden, som brann i hans hjärta, är och förblir till sitt väsen främmande för oss, så länge vi icke äro födda på nytt.

»Att se är den seendes sak.» Det andliga måste andligen bedömas. Det är genom att bli andliga människor, som vi kunna tränga närmare de andliga tingen. Det är genom att i någon mån bli Kristus lika, som vi lära känna den rikedom som är i Kristus.

Huru skola vi komma därefter? Genom att bli delaktiga av honom själv, få liv av hans liv. Ingen kan förklara denna livets hemlighet. Och likväl är det en salig verklighet, att då vi i bön och syndasorg böjde oss inför Kristus, fingo vi del av det eviga livets gåva. En livets låga från hans hjärtas altare tändes i vårt. Vi blevo födda på nytt. I den stunden kunde vi säga med Job: »Blott hörsägner hade jag förnummit om dig, men nu har jag fått se dig med egna ögon.»

Många mena, att Jesus aldrig mer kan bli så levande och dyrbar för deras hjärtan, som då de fingo denna första förvissning om syndernas förlåtelse. Helt säkert är det även så för dem, som ha stannat i växten och leva på minnen blott.

Vi äro emellertid kallade till ett liv i andlig tillväxt och utveckling, så att vi en gång må nå upp till Kristi fullhets åldersmätt. För att så må ske, vilja vi tränga allt djupare in i den värld, vars medborgare vi blivit. Vilka strålande vidder öppnas ej här för trons öga! Att vandra i sällskap

med Kristus är att vara stadd på ständig upptäcktsfärd. Och de fynd vi göra, de rikedomar vi få, sammanhånga på det allra innerligaste just med Jesus Kristus själv. Ty »i honom ligga alla vishetens och kunskapens skatter förborgade».

»Man ser av en sak just så långt, som ens egen rätt till delaktighet sträcker sig.» Vill du alltså se mer av Jesu härlighet, så se till, att du delaktiggöres mer av honom själv. Ju innerligare förbundet blir mellan honom och oss, desto mera skola Kristi hemligheter avslöjas för vår syn. Hans kärlek blir utgjuten i våra hjärtan, hans tankar bli våra tankar, hans frälsningsplaner för denna värld bli också våra planer, vår hjärtesak. Vårt liv har länkats in i sitt stora, verkliga sammanhang; vi ha börjat att se livet från evighetens synpunkt.

Att se denna olyckliga, dödsdömda värld så som Jesus såg den, kommer att medföra lidande. Då Paulus talar om sin åstundan att lära känna Kristus och hans uppståndelskraft, tillägger han, såsom någonting fullt naturligt, att detta även innebar delaktighet i hans lidanden.

Aldrig har denna sanning stått så levande för mitt sinne som under ett väckelsemöte förliden vinter. Bland de bekymrade var en ung kvinna, som tidigare hört Herren till. Hon hade redan erfarit bitterheten av att vandra avfällingens väg, men det var så svårt att vända om. Hennes unga kamrater i sångföreningen hade samlats omkring henne och under tårar bådo de henne att vända åter till Frälsaren. Allt syntes vara förgäves, hon stod upp och gick ut — utan Gud.

Då inträffade någonting märkligt. Som på en given signal samlades den troende ungdomsskaran i lilla salen, och vad jag där hörde skall alltid förbli ett av mina heligaste minnen. Alla gingo ned på knä, och den ena efter den andra bar fram sin kamrat inför Gud i bön. Där hördes inga tomma vaneböner i den stunden. Det var hjärterop för en nödställd kamrat, böner, frampressade av en sådan kärlekens ångest, att man osökt kom att tänka på Pauli ord: »Jag skulle önska att jag själv vore bortkastad från Kristus, om detta kunde gagna mina bröder.»

Det är sådana hjärteböner, som sätta himmelrikets krafter i rörelse, ty de äro

PASTOR SANG.

— Ur en omvänd kines historia. Övers. för Udv. av Klara Börjeson. —

(Forts. fr. föreg. n:r.)

En gång hördes pastor Sang förklara, att han läste fyra kapitel ur bibeln varje dag. »Jag läser ett kapitel ur gamla testamentet för att lära, hur de gamle tjänade Gud. Jag läser ett kapitel ur evangelierna för att se hur Jesus arbetade. Jag läser ett kapitel ur Apostlagärningarna för att lära känna, hur Jesu lärjungar verkade. Jag läser ett kapitel ur breven för att se hur Paulus och apostlarna lärde människorna.»

I sitt liv och församlingsarbete erinrar han mycket om de gamle. Lik profeterna talar han ofta i slående bilder. En av de svårare reformer kristendomen har att genomföra, är den som avser sedvänjorna vid äktenskapens ingående. Dessa variera i olika delar av Kina. I Fukien taga dessa mycket anstötliga former.

I regel köpas hustrurna. En stor summa, som i årtal sätter mannen i skuld, måste betalas till brudens föräldrar. Vidare anses det som en olycka att vara utan en son i familjen. Ofta händer det, att det finnes döttrar i familjen men inga söner. För att råda bot mot detta försöker fadern att för en av sina döttrar få en ung man, som är villig att ge upp sitt eget namn och »gifta in sig», taga sin hustrus familjenamn, och underordna sig sin svärfader. Med andra ord, han säljer sig själv för att få en hustru.

Pastor Sang förstod, att det ej var riktigt att behandla sina döttrar såsom handelsvaror, ej heller var det rätt att böja sig för gammal vidskepelse, som frantog de

unga männen deras oberoende. När en mycket fattig men för övrigt lovande ung man sökte hans äldsta dotters hand, tog han tillfället att på ett slående sätt förkunna sin övertygelse. I detta hjälptes han genom de rykten som kommo i gång vid förlovningens eklatering. Pastor Sang ordnade med vigsel i kyrkan, och inför en stor skara där, förrättade han vigselakten, samtidigt framhållande sin ställning i förhållande till den välbehövlige reform, som borde komma till stånd med avseende på deras äktenskapsförordningar. Vidare meddelade han, att detta unga brudpar skulle ha ett eget hem, att inte en cent hade betalats för bruden, och att brudgummen skulle få behålla sitt eget namn och ha sin fullkomliga frihet.

Under den kris, som uppkom genom japanernas krav gent emot Kina, uppträdde han och predikade likt en Esaias för folket. Kineserna kände, att otillbörlig fördel togs av deras svaga ställning. Känslorna svallade högt. Landet ansågo de stå i fara att komma under utländskt herravälde. De fruktade att bli slavar och mista sin nationalitet. Till en av sådan fruktan fylld skara predikade pastor Sang över texten: »Av deras frukt skolen I känna dem» och: »Yxan är satt till roten av trädet, så bliver då vart träd som icke bär god frukt avhugget och kastat i elden.»

I sin predikan erinrade han folket om den ständiga klagan som hördes från alla håll över soldaternas och officerarnas framfart. »Men», frågade han, »varifrån

släkt med bönekampen på Galiléens berg och i Getsemane örtagård.

Säkerligen finnes det tusenden i vårt land i dag, som på samma eller liknande sätt känna delaktighet i Kristi lidande. De bli ingalunda fattigare därigenom. Tårar, som pressas fram av nöd för andras frälsning, fördunkla ej blicken, utan rena den. De troslivets vidder, som öppna sig efter en sådan bönekamp, bära spår av evighetens daggfriska skönhet och rena luft.

För oss, som ha börjat denna vandring i Jesu gemenskap, må det vara angeläget att vandra vidare i hans ansiktets ljus. Hur ofta vill ej synden fördunkla vår blick och skymma vår utsikt! Även den som skådat

de härligaste undren i Guds värld, kan förlora sin andes klarsyn. Men om Gud får bevara oss i sin gemenskap, skola vi bli så förtrogna med hans planer, att vi i tron se böljande skördefält, där världen inte ens kan upptäcka spirande brodd. »Det är alltid sol i det öga som ser.»

Det är vårt mål, att både vi själva och de själar vi vunnit för Kristus, en gång skola se honom, såsom han är. Då äga vi full delaktighet i Kristus, och följaktligen ha vi också på ett fullkomligt sätt lärt känna livets innersta mening.

»När jag uppvaknar, vill jag mätta mig av din åsyn.»

Andens låga.

— Av Nils Holmstrand. —

Varför vårdar du din låga
ängslig från att släckas ut;
har ej livet nog av plåga,
tar ej glädjen tids nog slut?

Lyssna icke till den rösten!
Unga hjärtans rena brand
skall man ropa på, när hösten
mörknar över folk och land.

Har i dina armar snyftat
blott en enda vilsen själ,
har du, vek av kärlek, lyftat
blott en enda syndens träl,

har en broder för de hårdas
dom hos dig sökt ljus och tröst,
vet du, varför hon skall vårdas
Herrens låga i ditt bröst.

komma soldaterna och officerarna?» Komma de icke ur folkets leder? Bär ett gott träd sådan frukt? Låt oss då lägga skulden där den är. Låt oss säga, att vår civilisation är dålig. Det är därför den framalstrar dåliga soldater och opålitliga officerare. Sedan förklarar han, att den kinesiska civilisationen helt och hållet saknar den moraliska grundval som kristendomen äger. Efter att särskilt ha betonat denna sak kommer han till det som sysselsatt allas sinnen. Han fäster deras uppmärksamhet vid situationen i provinsen Shantung, sägande, att ej blott den tyska consessionen i Tsingtan blivit tvärtemot tyskarnas tidigare förklaringar till nationerna, utan vidare hade andra intressen i denna provins lagts under deras kontroll. Sedan talade han om den mystiska närvaron av åtskilliga tusen japaneser i provinsen Fukien, vilket allt var ett förebud till nya angrepp, och vilka de väl visste sig vara för kraftlösa för att kunna motstå. Därefter underströk han texten med orden: »Bröder, yxan är satt till roten av trädet. Yxan är Japan, trädet är Kina.»

Dessa hans ord erinrar en om profeten Esaias vandrande ibland folkskarorna i Jerusalem, eller blandande sig i mängden på hustaken och statsmurarna, betraktande den stigande röken från brinnande städer långt bort, som förebådade att fienden var i antågande, sägande dem, att detta var Guds gissel som kom över dem för deras synders skull. Det var inte en attack av Japan. Japan var blott ett instrument. Gud satte yxan mot trädets rot. Och så fortsätter han: »Trädgårdsmästaren är inte nöjd med trädet, ty dess frukt är dålig. Och nu har han beslutat att hugga bort det och

kasta det i elden. Vad kunna vi göra för att avvärja det. Vi läsa i bibeln, att det var en gång en man, som hade ett fikonträd i sin örtagård. Det hade stått där en lång tid, men hade ej burit någon frukt. Då sade han till tjänaren att hugga ned det, så att det inte stod och upptog platsen. Men tjänaren bad örtagårdsmästaren att trädet skulle få stå kvar till dess att han ännu en gång fått gräva omkring det och göda det. Om det sedan inte bure något skulle han hugga bort det. Kanske, om vi falla på våra knän och ivrigt bedja till Gud, Han vill bida ännu en tid med detta ofruktbara träd, för att se om vi kunna få det att bära god frukt. O, att jag kunde förvandlas till tiotusen Sang Hah Lengs! Då skulle jag gå över hela detta land, genom gatorna i städerna och i byarna och ropa ut till människorna att bättra sig och ändra sitt leverne, så att vi må finna nåd hos Gud och använda den olycka som hotar oss.»

Med ett sådant program och verksamhetssätt väntar man sig helt naturligt, att han skall göra ett djupt intryck på dem han verkar ibland. Och vi bli ej besvikna. Under år 1914 blevo över 1,300 sökare inskrivna i hans kyrka. Denna kyrka har en söndagsskola på i medeltal över 1,000 barn, för vilka behövas 8 olika byggnader och tre olika möten måste hållas om söndagarna för deras undervisning. Fyra predikningar hållas varje söndag vid fyra olika sammankomster, för att alla som komma skola få tillfälle att höra.

Är icke denne man och hans arbete ett mäktigt bevis på Guds makt att omskapa även hedningarna och göra dem till dugande redskap för Hans rikes utbredande?

SLUMRANDE KRAFTER.

— Av *Adr. Wennström.* —

»Själens i människokropp, som eld, förborgad i flinta finner hon ej sitt stål, så gnistrar hon aldrig i ljus.»

»Bakom huden en döds-kalle grinar sitt spe över människors lust.»

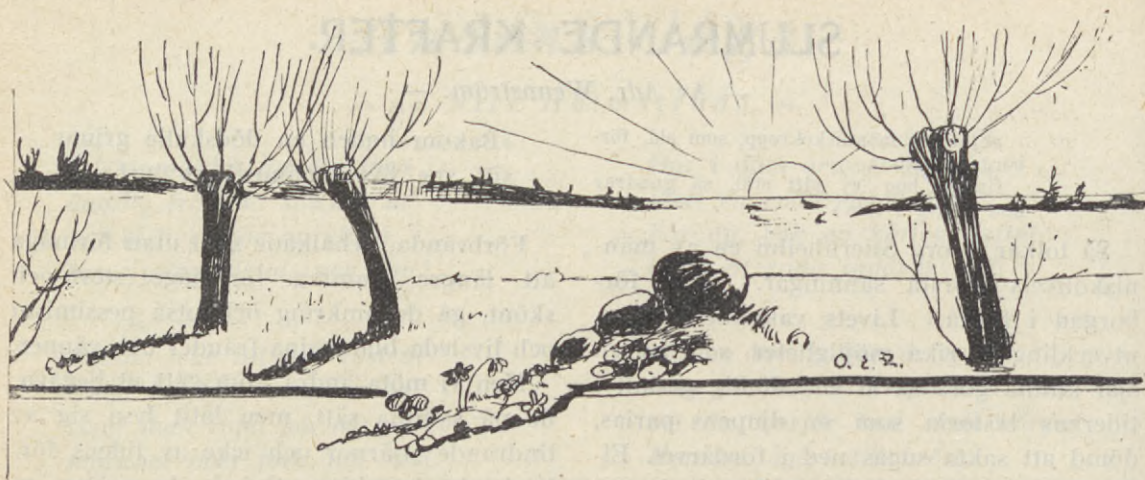
Så tolkar Georg Stiernheim en av människolivets största sanningar. »Eld, förborgad i flinta.» Livets vaknade krafter, utvecklingens rika möjligheter, som av en själ kunna göra såväl en odödlig gestalt i tidernas historia som en djupens parias, dömd att sakta sugas ned i fördärvet. Elden i flintan kan tända en lysande brasa, vid vilken frusna gestalter värmas, och i vars ljus det dunkla får mening och vägar na klarna. Den kan ock antända och förhärja resultatet av århundradens möda och lägga i aska, vad som så löftesrikt reste sig mot höjden. Det är i grunden alltid samma eld. Den har blott blivit tänd på olika sätt och verkat under skilda förutsättningar.

Detta medvetande gör ungdomslivet så gränslöst allvarligt. Var och en bär inom sig en förborgad eld. Förr eller senare möter det omständigheternas stål, som kommer gnistorna att springa. Då blir den viktiga frågan, om den unge är så rustad, att elden i hans själ blir tjänare och icke herre. Ung, stark, förhoppningsfull gick mången ut i livet. Själens var som jorden i tidig vår: tjäldimmorna förtrollade nejden, det var skal, som sprängdes, plantor spirade därinne och fria vårväckar porlade fram. Elden var ännu förborgad. En enda liten sekunds upplevelse kom den första gnistan att springa. Den unge var ej beredd därpå. Gnistan tände, elden brann obehärskat och planlöst. Den matades flitigt med nytt bränsle, ty flammornas lek hade i början en magisk tjusning. Snart var allt förbränt och tjusningen därmed borta. När bränslet tog slut, smög kölden så isande nära, dubbelt fruktansvärt efter den intensiva förbränningen. Ej sällan möter man sådana människotyper, och därvid kan man tydligt se huru:

Förbrända, urhålkade skal utan förmåga att längre flamma för något stort och skönt, gå de omkring och utså pessimism och livsleda bland sina fränder och vänner.

Men vi möta andra, som gått ut begåva de på samma sätt, men låtit lysa sig av tindrande stjärnor och icke av tidens förhärjande lusteldar. Också de mötte en gång stålet, som kom gnistorna att springa ur flintan. De hade dock fattat något av livets allvar och ansvar, de kände eldens makt, och deras kamp blev från början att behärska och tvinga den inneboende glöden i helig tjänst. Det blev för dem samma kamp, som för kolaren vid hans mila. Nu och då kan elden i en sådan visa tecken till att vilja tränga igenom och slå ut någonstädes. Det blir dagars heta möda och natters försakelse av vila och vederkvickelse för att dämpa och hindra den därifrån, ty kommer elden ut i det fria luftdraget, så är milans saga räknad i minuter. Så måste den unge vakta sitt livs eld, tills han som kolaren en gång får hopsamla den behärskade, planmässiga förbränningens bestående resultat. Ett sådant liv blir till värme, ljus och välsignelse för såväl samtid som eftervärld, oavsett om dess resultat tecknas på hävdernas blad eller snart förgätas av omgivningen.

Gemenskapen med Gud upplyser oss, som intet annat, om livets sanna värde och ansvar samt lär oss att känna såväl oss själva som de krafter, av vilka vi äro beroende för att kunna leva och utvecklas på rätt sätt. När andens kraft, utdanad i umgängelse med Gud, hos oss är större än materiens och förmår att behärska allt i vårt liv, då är vägen öppnad till de livets utsiktshöjder, varifrån vi se meningen i tidens skiftande företeelser, ja, se rakt in i det evigas värld.

TACKSAMHETENS BLOMMA.

— Av Bo Werner. —

Den gamle fadern skiftade sin egendom mellan den många barnen. En fick de bördiga åkerfälten och åt en gavs de stora skogarna. En annan fick flygsandsfälten och åt hans närmaste bror gavs granitklipporna utmed havet. Ljunghedarna blevo den ena dotterns egendom och de vida myrmarkerna skänktes åt hennes syster. Dennes tvillingbror fick torvmossarna. De små åkertegarna i dalgångarna mellan fjällen och renbetet utmed fjällsidorna räckte åt två. Men åt den yngste, den käraste, hade fadern sparat det gamla hemmet med den stora härliga trädgården, som omgav detta.

Fadern reste och såg till sina barn. Han hälsade på honom, som högg vårdar ur sina klippor, och tittade till honom, som planterade tall på flygsandsfälten. Han såg de tunga sädeslassen köras in hos den äldste, som fått den bördigaste jorden. Yxhuggen skallade honom till mötes, när han nalkades honom, som fått skogarna.

På myrmarkerna gick dottern och ploc-

Tidens problem vänta sin lösning av verkligt adlade, nobla karaktärer, rakryggade män och kvinnor, som ej lärt att säga efter en allmän mening utan i egen kamp för frihet och själsstyrka ha samlat erfarenheter i ungdomsår, vilka göra dem modiga nog att stå eller falla icke för inlärd men upplevda sanningar.

kade hjortron medan hon vallade boskaps-hjorden, som betade där, och hennes bror tog opp torv till bränsle ur sin mosse.

Han som fått ljunghedarna planterade skog på en förhoppning och plockade lingonen som funnos

Hos honom, som fått åkerlapparna bland fjällen hade säden frusit bort, men han tog opp potatisen, som var oskadd, och hoppades på ett bättre år.

Vargen hade rivit många renar, för honom, som bodde på fjället, men han fiskade ur forsarna och drog sig fram.

Ingen klagade. Alla arbetade och voro glada, och av var och en av dem hade fadern fått en blomma. Det var en ganska egendomlig blomma, eftersom den kunde växa lika bra på de bördigaste åkerrenarna och på de magra ljunghedarna, på flygsandsfälten, på myrmarken, i torvmossen och uppe på fjället.

Det hade blivit en hel bukett av de små blommorna och den gamle fadern gömde den buketten mycket väl.

Sist besökte fadern honom, som fått den härliga trädgården. Det var på sensommaren och träden dignade av mogen, god frukt. Alla höstens praktfulla blomster prunkade och köksväxterna frodades.

Fadern såg det och gladdes över hur gott hans älsklingsson hade det.

Men denne kom icke emot honom med glädje. I stället klagade han över att trädgården gav honom så mycket att göra. Han fick arbeta dag och natt. Ändock hann han ej med att passa allt. Där var en gurksäng,

HERRE, KOM MED HELIG LÄNGTAN.

— Av Greta —

*Herre, kom med helig längtan
uti djupet av min själ!
Öka Du, o Gud, min trängtan,
att på hjärtats sanna väl
jag må se med öppen blick,
icke sörja dag, som gick,
men i stund, som är bevisa
vem jag själv som Gud vill prisa.*

*Låt Din ande själv mig lära
att bekänna Dig, o Gud!
Städse leva till Din ära,
städse följa Dina bud,
att en gång, när lovets ton
höjs kring himlens ljusa tron,
även jag en röst må vara
i Din evigt frälsta skara.*

som han glömt eller ej hunnit breda över och några gurkor hade frusit. Stormen för ett par dagar se'n hade bräckt en del grenar, och en natt hade okynniga pojkar stulit av hans plockmon. Ja, trädgården var honom en ständigt källa till möda, bekymmer och förgärlse.

Fadern förstod, att det verkligen var så, ty fastän den yngste i syskonskaran, såg denne son äldst ut. Håret var redan grånat, gestalten böjd och ansiktet fullt av grämlse.

Fadern fruktade, att han begick ett stort misstag, när han gav denna del åt sin yngste.

När han skulle lämna sin son sade han: »De andra ha alla givit mig en blomma. och jag har samlat dem i en bukett. Du har väl också en åt mig?»

»Käre far, du kan ju ta vad du vill. Här är ju blommor överallt. Jag får ej tid att välja något åt dig.»

Då gick fadern ut i trädgården för att söka reda på en liten blomma. av samma sort, som hans andra barn givit honom.

Men hur han än sökte på rabatter och i blomstergrupper, ja t. o. m. i grönsaksängarna och under frukträden lyckades han ej finna en enda.

Ivrigt sökande kom han slutligen till trädgårdens yttersta gräns. Stenmuren var här en smula bristfällig. Den gamle ville stiga över den för att komma ut på stigen därutaför och så gå omkring tillbaka.

En sten lossnade och den gamle förlorade fotfästet och skulle säkert ha fallit, om ej i detsamma en torftigt klädd kvinna, som kom gående på stigen, skyndat fram och givit honom stöd. Som hon räckte honom sina händer till hjälp, måste hon kasta ifrån sig en påse, som hon bar i handen. När hon åter tog upp den, såg mannen att den innehöll frön och att några fallit ur påsen, då den så vårdslöst slängdes ned.

»Vad är det för frön, du har i din påse?»

»Det är frön till tacksamhetens blommor.

Min herre sände mig att kasta ut några här och några där. Det är de blommorna, som göra människorna lyckliga.»

Då mindes den gamle, att det var tacksamhetens blommor de hette, de blommor han fått av sina barn, och att det var just en sådan blomma han nyss så ivrigt sökt efter. De voro märkliga de där blommorna, inte bara för att de förmådde växa i vilken jordmån som helst utan också därför, att de aldrig vissnade. Hans bukett var ju alljämt lika frisk. Nu fick han veta, att det var ännu en hemlighet förknippad med denna blomma, den hade förmåga att skänka lycka.

»Vill du då inte så några av dessa frön i denna trädgård? Jag har nyss förgäves här sökt efter tacksamhetens blomma.»

»Nej, här är alltför mycket förut. Och så är det detta, att ingen har bett om den. Det är det förunderliga med denna blomma, att den trives i all slags jordmån, men den måste redas med det redskap vi kalla bön. Ingen här har tänkt på att bedja om tacksamhetens blomma.

Kvinnan gick vidare med sin påse, men den gamle blev stående kvar i tankar. Han började förstå, varför hans yngste son ej var så lycklig som sina syskon.

Så föllo den gamle mannens ögon på några små frön, som listat sig ur påsen och fallit i litet jord mellan stenarna i muren. Försiktigt myllade mannen ned dem. Kanske skulle de slå rot — han hade ju ändå bett om dem — kanske skulle plantan växa opp, blomma och sätta frön. Vem vet, om inte något av de fröna kunde föras inåt trädgården och slå rot där.

Och — var det en sanning att tacksamhetens blomma gjorde människor lyckliga, skulle kanske också hans yngste son få erfara lyckan.

Ja, visst var det en sanning. Han hade ju själv erfart det. Och endast det, att en enda av de små obetydliga blommorna fattades, hade djupt bedrövat honom.

L O T S E N.

— Av *Ralph Connor*. —

Översättning för *Ungdomsvännan*.

— XVI. —

Bill som finansman.

Bill lyckades förträffligt med sitt uppdrag att sälja hästen, men det finnes många i Swan Creek som aldrig lyckats klara upp det mysterium som var förknippat med affären. Det var vid boskapsflyttningen som detta år fick sin avslutning vid Ashley Ranch. Där hade samlats representanter för alla traktens boskapsägare och åtskilliga från närgränsande trakter voro också närvarande. Ashley Ranch svek ej sina stolta traditioner ifråga om gästfrihet, och Fred och Lady Charlotte fyllde sina åligganden som värdfolk för dagen med en hjärtlighet och artighet som stod över allt beröm.

Efter supén samlades männen omkring den flammande brasan. Det var en vild, pittoresk scen, sådan den kan bli sedd allena bland västerns boskapsuppfödare. Där stodo, sutto eller lågo dessa män, alla iklädda cowboyshattar med vida brätten och alla vid strålände humör. De hade just avslutat sitt strävsamma och ofta farouppfyllda arbete för säsongen. Deras sinnen voro ännu upptagna av de vilda, hårda ritterna, de vilda skiftande erfarenheterna bland galen boskap och bångstyriga hästar, den pressande vakttjänsten under de heta nätterna, när en vindpust eller en vargs tjut kunde bringa hjorden till en vansinnig rusning, och alla dessa äventyr, som uppfylla en cowboys sommar. Nu låg allt detta bakom. I kväll voro de fria och oberoende män, ty deras avlöning låg i deras fickor. Dagens feststämning sjöd ännu i deras blod och de voro redo till allt.

Bill, den främste på hästryggen, rörde sig bland dem med maklig, vårdslös likgiltighet, säker om sin position och viss om sin förmåga att behålla den.

Han pratade inte mycket och var inte så kvicktänkt som hans kamrat, Hi Kendal, men gällde det handling var han snabb och säker och man kunde räkna på honom, när det behövdes. Han var, som de uttryckte det »vit intill benen», vilket innebar att han besatt en cowboys alla dygder.

»Hallå, Bill, var är Hi?» sade någon.
»Jag har inte sett honom här.»

»Jag vet inte var han håller till just nu. Han skulle hämta min ponny.»

»Din ponny? Du har väl ingen ponny?»

»Kanske det», svarade Bill långsamt, »men innan du talade, hade jag den föreställningen, att jag hade en.»

»Såå? Var har du fått tag i den? Duger den till vallhäst?» Männen började skocka sig.

»Om den duger till vallhäst! Jag är inte mycket för vadhållning, men jag har några slantar på fickan, som tillåter mig att säga, att den går utanpå vilken häst som helst i det här landet, om det gäller att valla boskap.»

Männen blevo intresserade.

»Var är den uppfödd?»

»Det vet jag inte.»

»Var har du fått tag i den. Är den långväga?»

»Nej», sade Bill kort, »just här i trakten. Hertigen känner till den.»

Det höjde ögonblickligen ponnyns anseende avsevärt. Att den var känd och, som Bills ton tydde på, uppskattad av Hertigen var ett erkännande, som vilken häst som helst skulle ha känt sig stolt över.

»Var har du kommit över den, Bill? Var inte så evinnerligt förbehållsam!» sade en otålig röst.

Bill dröjde med svaret. »Jo», började han slutligen, »det var på det här sättet. Ni känna ju Meredihts lilla tös?»

»Visst! Den där rödhåriga! Åh hon! En riktig virvelvind! En verklig åskledare!» ljöd en kör av röster.

Bill gjorde ett uppehåll, styvnade till och sävlade i en kall, hård ton: »Jag vill bara anmärka att den unga damen är, som jag skulle vilja säga, en vän till mig, som jag är redo att svara för, och om någon skulle ha någon anmärkning att göra, så kom an bara!»

Under den paus som följde, hördes mumlande röster prisa den ifrågavarande damens många utomordentliga egenskaper. Bill blev tillfredsställd och gick med på att fortsätta sin berättelse. Och medan han beskrev Gwen, hennes ponny och hennes

arbete hördes gillande utrop från de lyssnande männen. Men när han berättade, huru hon räddat Joe och den olycka, som drabbade henne, bredde sig en underlig stillhet över den enkla, lätttrödda skaran, och de lyssnade med stigande intresse, medan deras ögon glänste av skenet från den flammande brasan. Och Bill förtalte dem om Lotsen, huru han stod henne bi och hjälpte henne och uppmuntrade henne. »Och nu», slutade Bill, »när Lotsen befinner sig i trångmål, önskar hon hjälpa honom.»

»Naturligtvis», sade någon. »Det är ju klart.» »Hur tänker hon klara av det?» sade någon annan.

»Lotsen har satt sig i sinnet att få upp ett bönehus, och de där andra som göra bönerna och det där, tyckas inte vilja hjälpa honom.»

»Varför det, Bill?»

»Åh», sade Bill, »dom vill inte betala kostnaden.»

»Vad går den på då?»

»Asch», sade Bill, »han begärde bara sjuhundra av dem, och de skulle få två år på sig, men de vägrade.»

Det följde en kör av utrop, som beskrev Swam Creekförsamlingens medlemmar med hänsyn till karaktär och utseende.

»Var du där, Bill? Vad gjorde du?»

»Åh», sade Bill blygsamt, »just ingenting. Jag föreslog dem ett litet vad.»

»Ett vad? Gå på Bill!»

»Nå, jag sade dem, att om ni, pojkar, skulle intressera er så mycket för någonting, som de gjorde för sin evangeliesak, så skulle ni lägga upp sjuhundra utan att knysta.»

»Bravo, Bill! Du är en karl! Vad fick du för svar, Bill?»

»De kallade mig till ordningen», släpade Bill.

»Verkligen? Och du?» —

»Gav dem en dödlig utmaning. Jag bjöd dem ett vad.» Högljutt gillande.

»Vågade de, Bill?»

»Jag tror det. Skollärarn här skrev upp det.»

Jag fick läsa upp saken för dem. Det hördes en kör av gillande röster. Men svaret för den sålunda skapade situationen började klarna för dem, när någon sporde:

»Hur tänker du klara upp det, Bill?»

»Tja», sade Bill med en aning av sarkasm, »jag har ju den där ponnyn.»

»Ponnyn!» ropade unge Hill. »Säg, poj-

kar, skall den där lilla flickan behöva förlora sin enda ponny för att kunna hjälpa sin vän Lotsen? Bra karl han också, förresten. Han är av den rätta sorten, som vi veta» —

»Och så», fortsatte Bill ännu långsammare, »ämnar visst Lotsen lämna en månadslön — det blir inte mycket, naturligtvis; tjugufatta i månaden och då skall han hålla sig med maten. Kanske skulle han kunna lämna två månaders», tillade han tankfullt. Men Bills ord möttes blott av missnöjt mummel. »Tjugufatta i månaden och hålla sig maten själv», fortsatte Bill som om han tänkt högt, »är naturligtvis inte mycket att spara av och skola sig med. Naturligtvis har han sin mor där hemma, men hon kan väl inte åstadkomma mycket mer än som går åt till hennes uppehälle. Men kanske hon kan hjälpa honom något.»

Detta var för mycket för männen. De dömde Bill och hans planer till evig undergång.

»Naturligtvis», förklarade Bill, »beror det på hur ni, pojkar, ställer er till saken. Jag var kanske litet för het, när jag erbjöd dem vadet.»

»Visst inte! Vi ska stå dig bi. Här har du vårt ord! Vi äro en tjugo, trettio stycken här.»

»Jag skulle gärna bidra med trettio eller fyrtio till kyrkobygget om det skulle behövas», sade Hertigen. »Det vore bra att ha en kyrka, och jag tänker det skulle uppmuntra pastorn. Han är av den rätta sorten.»

»Jag svarar för trettio», sade unge Hill, och så lovades tio, femton, tjugo dollars, så att jag på mindre än en halvtimme hade antecknat trehundrafemtio dollars i min bok, och ännu hade inte Ashley sagt sitt ord, vilket betydde ytterligare femtio.

»Pojkar», sade Bill med högtidligt eftertryck, »ni äro renhåriga allesammans. Men jag tänker på den där lilla bleka tösen jag. Vad hon skall spärra upp sina stora ögon!»

Männen voro storbelåtna med Bill och ännu mer belåtna med sig själva. Bills berättelse om »den lilla flickan» och hennes tragiska öde hade gått dem till hjärtat, och att följa en ädel impuls var en lyx som män av deras kynne tilläto sig. Få av dem hade tillfälle att slösa kärlek och sympati på något värdigt föremål, och när ett sådant tillfälle kom, krävde allt det bästa inom dem uttryck.

“Sådan är han!”

Vem känner ej igen detta utrop! Litet var ha vi säkert hört det mer än en gång och kanske även själva i en stund av bevikelse låtit det slippa över våra läppar.

Det var en person, som man såg upp till med aktning och beundran, kanske även skänkte sin vänskap och sitt förtroende. Men så en dag fick man bevittna en handling eller höra några ord, som inte alls passade in på den idealbild man skapat sig av personen i fråga. Upptäckten verkade så beklämmande. Och nu kommer det smärtsamma utropet: *Jaså, sådan är han!* — Nu först, menar man, har jag lärt mig känna denna persons *verkliga* karaktär.

Denna slutsats synes nog så följdriktig. Man resonerar som så: En människa kan väl finna det fördelaktigt och kan känna sig frestad att visa sig *bättre* än hon är; men ingen visar sig gärna *sämre* än hon i verkligheten är. Det som i ett obehålligt ögonblick skymtar fram av avund, egoism, högmod och dylikt måste följaktligen vara ett uttryck för vad som döljer sig i människans inre, bakom den fagra masken av oegennyttighet, ödmjukhet etc.

Emellertid är denna slutsats förhastad och i de flesta fall säkerligen falsk. Visst finnes det falska, hycklande människor, människor vilka äro »lika vitmenade gravar, som utantill synas sköna men innantill äro fulla av dödas ben och all orenlighet». Men som en regel gäller dock, att vi ej få se vår nästa såsom ett »antingen — eller» utan såsom ett »både — och». Icke som antingen god eller ock ond utan som en sammansättning av gott och ont. Och detta gäller även dem som ställt sig under Guds fostran och ledning. Det kämpas, som Paulus säger, en »andens strid mot köttet och köttets mot anden».

Härav se vi, huru förhastad det är att döma människor efter någon enstaka handling eller något enstaka ord, om än så komprometterande. Vem har väl handlat mera ovärdigt än Petrus, då han förnekade sin

Storhet.

Det var en medeltida furste, som tog sig för att bygga en kyrka av betydande storlek och prakt. Ingen fick äran att dela kostnaden med fursten. När så helgedomen var färdig, lät han inbugga sitt namn i stor prydnad över själva porten. Allt folket avundades fursten hans ära och stora berömmelse i himlen. Så hände det, att fursten hade en dröm, som förtog honom all glädje. Han tyckte sig se en strålände ängel sänka sig ned från himmelen, och då ängeln såg furstens namn över kyrkdörren, strök han ut det med handen. Därefter skrev ängeln dit ett annat namn, som strålade tio gånger klarare än furstens eget namn hade gjort. Det var namnet på en fattig from kvinna.

Nu kallade fursten kvinnan till sig för att få veta, vad hon hade gjort, eftersom ängeln satte hennes namn på kyrkporten. Men kvinnan hade endast i smyg kastat höfång till hästarna som drogo sten till kyrkbygget.

C. W. G.

mästare. Och likväl blev ej Mästarens dom ett hårt: Sådan är han! Jesus dömde ej sin lärjunge såsom en avfälling, en otrogen. Nej, han såg djupare, han såg till hjärtat. Ty vad är i själva verket en människas sanna *jag*? Icke är det väl vad som vill synas, då hon i ett ögonblick av svaghet låter sig överrumpla av frestelsen! Nej, *viljeriktningen* är det avgörande — och detta även beträffande vårt förhållande till Gud.

Emellertid få vi icke därför underskatta gärningarnas betydelse. Det är en regel i andens såväl som i naturens värld, att ett gott träd bär god frukt. Likväl kan även det goda trädet bära en och annan förkrymt, oduglig kart. Men man värdesätter ej trädet och dess fruktskörd efter dessa förkrympta kartar. Likaså behöva vi ej se allt i svart vid upptäckten av någon sådan där oduglig kart hos en människa, som vi älskat och sett upp till. Trädet *kan* ändå vara gott. — Men först sedan det omplanterats i den himmelska jordmånen kan det bära *idel* goda frukter.

Afo.

Frihetens vrånbilder.

Vad är frihet? För skolgossen betyder det ferie, glada sorglösa dagar utan läxtvång och torra lektionstimmar. För den mycket unge mannen, som stoltserar i sin fina konfirmationskostym, är det liktydigt med lösta bojor, förmåga att klara sig på egen hand; något som är den vuxnes privilegium, av vilket han nu också får del. Men för den mognade mannen betyder frihet *kamp*. Det innebär för honom frigörelse från de krafter, som vilja nedbryta och hämma hans andliga utveckling.

Frihet är kamp och strid. Icke en kamp om materiella värden endast, nej, framförallt en strid om sedliga, moraliska värden.

Men människorna ha handskats tanklöst med begreppet frihet. Deras känslor ha lett dem på villovägar. Friheten har besjungits av skalderna och prisats av folktalarna. I frihetens namn ha krigen förklarats och revolutionerna igångsatts. För frihetens skull ha blodutgjutelserna försvarats och krigshetsarna höjts till skyarna.

Friheten har man tagit till sin vapensköld, friheten har klingat från läpparna, glimmat från svärderna, lyst på fanorna. Kanonerna ha utspytt sina dödande och förhärjande regn, gasbombarna ha kreverat, människorna ha förvandlats till vildjur — för frihetens skull. Bajonetterna ha sölats i blod, fartyg ha borrats i sank, städer ha jämnats med marken. Kvinnor och barn ha skändats — allt i frihetens heliga och oantastbara namn.

I »frihetens stamort på jorden» har det funnits och finnes alltfört ett slagord om »att ta' sin sup och sköta sig». Hur många en ung man som låtit sig förföras av det lockbetet. Var finns han i dag? Kanske blev krogen och gatan hans hem. Det första glaset, som han skulle taga och sen »sköta sig», blev säkert icke hans sista. Vem mäter den sorg och det lidande, som genom honom förts in i världen — allt för att han trodde på den frihetens vrånbild, man förespeglade honom.

Åskväder.

Några av denna tidnings läsare torde ha varit med om nöjet att läsa i bok vid ljuset från midnattssolen. Några hava nog försökt detsamma vid ett annat ljus, norrskenet. Men har någon provat »nöjet» att läsa i bok vid ljuset från täta blixtar under ett häftigt åskväder? Den som befinner sig i stråkvägen för ett åskväder likt det vårt fotografi visar, lär med framgång kunna försöka sig på experimentet — förutsatt att han ej befinner sig under »bar himmel», ty boken kunde bli våt!

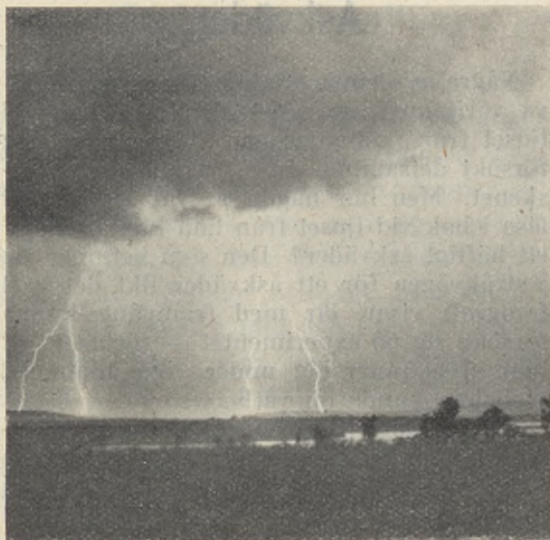
En av kamraterna här i Kongo berättade, att han en gång under en byresa kom i stråkvägen för ett åskväder. Det »for» ej fram utan gick sakta med den påföljd, att han hade det över sig i nära tre timmar. Så häftigt var det, att gräschojan han satt i höll på att svikta. Mer än en gång formligen kastades han ur tältsängen, i vilken han satt, till motsatta sidan av »rummet». Och så som det kan regna sedan! Det får man se endast i tropikerna.

Det var under första året vi byggde vår yrkesskola 7 km. utanför Brazzaville. Vi hade just täckt tre elevhus med gräs. En

Frihet! Vad är frihet? Friheten har många vrånbilder men var finns den sanna friheten? Den frihet, vi eftersträva, betyder icke tygellöshet och oordning; den är icke enbart en den egna nationens angelägenhet, den är icke ens blott och bart den enskilde individens privatsak. Friheten är beroende av det stora hela, den är ett mänsklighetens problem; men det stora hela står också i beroende till den enskilde, mänsklighetens öde hänger på din och min frihetssträvan. Det ansvar vi känna för vår egen frigörelse från allt det, som binder och hämmar oss i vår andliga utveckling, den frihetskamp, vi kämpa, skall, om vi föra den till seger, göra de många fria och bringa friheten in i världen.

Friheten är icke blott en fantom, en drömbild, den är icke något som allenast flammar under stjärnhimmeln, nej, *friheten är en levande verklighet*, och den bör ha ett hem bland människorna, en fristad iditt och mitt bröst.

S. K—r.

Askväder i Kongo.

morgon då jag som vanligt kom från B. dit ut, möttes jag av följande ord från murarchefen: »Himmelens Herre har bränt huset». Det ena nytäckta huset stod där otäckt och sotigt.

Nedtecknaren av dessa rader arbetade en nyårsnatt med räkenskaperna vid en av våra missionsstationer. Kl. 11 slog åskan ned i ett stort träd 7 m. från kontorsväggen. Det kändes varmt, för att ej säga hett i både händer och fötter.

För några dagar sedan betraktade vi från vår veranda »ett framfarande häftigt väder». Men mellan oss och det hade vi Kongofloden och några kilometer dessutom. Då gick det bättre att njuta av skådespelet.

John Peterson.

Internationellt ungdomsläger.

Tiden den 23 juli t. o. m. 14 augusti anordnas ett internationellt ungdomsläger vid Gilleleje, Danmark, såsom ett led i arbetet för förståelse och samarbete mellan folken.

Deltagareantalet är begränsat till i genomsnitt 100 pr dag. Deltagare väntas från Skandinavien, England, Tyskland, Holland, Österrike, Schweiz och andra länder. Flertalet deltagare förmodas vara i åldern 18 till 30 år, dock sättes ingen bestämd åldersgräns. Anhållan om deltagande sändes till Hans U. Wölffel, Gurrevej, Helsingör, Danmark vilken även besvarar förfrågningar (svarsporto torde medsändas).

Fyra dagar i veckan bliva reserverade för föredrag och diskussioner. Föredragen bliva i samband med översatta till danska, tyska och engelska med efterföljande diskussion; denna kan på eftermiddagen fortsättas i större eller mindre kretsar. Alla föredrag komma att stå i samband med huvudämnet: »Ungdomens uppgifter i det kulturella, internationella och sociala arbetet».

En årsbok.

Framför mig ligger en liten, till det yttre oansenlig bok, utgiven av Jönköpings Kristliga Folkhögskola. Men fastän bokens dräkt är anspråkslös och sidornas antal endast trettiofå, blev jag dock djupt gripen av vad den lilla boken hade att förtälja. Jag förnam hjärtan, som brunno av kärlek och hänförelse för att giva vår ungdom livets värdefullaste gåvor: god, helgad kunskap, kärlek till världen ovanefter, blick för det sanna och sköna och vilja till efterföljelse av Honom, som allena kan stilla själens törst och giva livet mål och mening. Jag såg en skara unga män och kvinnor efter slutad kurs draga ut i världen för att bli en ljusets riddarvakt, en korsets kämpahär. Och mitt hjärta fylldes med glädje och tacksamhet över den synen. Vi behöva denna skola i kampen mot alla nedbrytande krafter, mot all gudsförgätenhet och all synd och råhet som vill fånga de unga själarna. Vi behöva denna skola i kampen för renhet och idealitet, för det enda som är värt att offra ett helt livs kraft och hänförelse för, nämligen Guds rike. Men om denna kristliga folkhögskola skall kunna fylla sin härliga uppgift, behöver den vårt stöd, vår förbön, intresse och offer. Och det är därför som dessa enkla rader skrivs. Du kära ungdom i S. M. U., skriv några rader till skolans rektor, R. Fur, Jönköping, och den lilla trevliga årsboken med prospekt, kommer ju omgående. Och sedan endera av dessa två ting: antingen sända in en anmälan till nästa årskurs eller om icke detta är möjligt, en anmälan om inträde i Svenska Missionsförbundets skolförening som är bildad för att stödja vår skola i Jönköping. Det senare kostar endast fem kronor om året och det offret synes mig varje S. M. U:are kunna gå i land med. Det är en gärning som behagar Gud. Ty den form av missionsgärning som heter kristlig folkhögskoleverksamhet är ett arbete som är värt allas vårt intresse. En sädd som kommer att bära rik skörd.

Edvin Gustafsson.

Ungdomsvännens pris

är för halvt år 2 kronor.

Helår 3: 60. Alla nummer från årets början kunna ännu erhållas.

Östersundskursen.

Programmet för Östersundskursen med efterföljande fjällfärd den 18–30 juli föreligger nu färdigt, mycket innehållsrikt och omväxlande och bör av allt att döma giva god valuta för kostnaderna.

Första veckan.

Kursen börjar måndagen den 18 juli kl. 12 med inledning av kursledaren, distriktsförest. A. M. Karlstedt. Varje dag börjar sedan kl. 10 med bibelstudium, som ledes av missionslärare Bruno Nyström och pastorerna Emil Kruse, J. Kullgren och O. Olausson. Sedan förekommer ett flertal föredrag av ovan nämnda talare jämte pastor Jacob Grundström och köpman Per Brandén, och ämnena synas vara mycket intressanta och omväxlande. Programmet är även i år än mera »rörligt» än tidigare. Sälunda har mera tid anslagits till diskussion och fågölada och en eftermiddag är anslagen till fri disposition. Dessutom förekommer de högt uppskattade utfärderna till Frösö utsiktstorn, Frösö kyrka, fornbyn Jamtli och en fåbodvall. Lördagen avslutas första veckan med gemensamt nattvardsfirande. Söndagen bjuder på en båtutfärd över Storsjön till Gärdsta, Marby, där länets ungdomsförbund håller årskonferens.

Priset är 35 kr. för kurs, mat, logi och de fyra utfärderna. Den som exempelvis hos bekanta kan ombesörja mat och logi själv betalar endast 10 kr. Och den som är förhindrad deltaga i fjällfärderna är hjärtligt välkommen den första veckan.

Andra veckan.

Måndagen den 25 juli kl. 7,45 far tåget med fjällvandringarna till Åre, där Areskutan bestiges omedelbart. Sedan bjuda de återstående fem dagarna på en mängd utomordentliga upplevelser, som vi här icke kunna beskriva utan helt enkelt inbjuda till. De gruppera sig dock kring de mer eller mindre välkända namnen Tännforsen, Duved, Storlien, Brudslöjan, Blåhammarn, Syltopparna, Handölsforsarna, Handöls lappkapell, Enaälven, Enafors, och lördagen den 30 juli är turisttruppen åter i Östersund kl. 21,20.

Priset beräknas till självkostnadspris och har aldrig gått över 50 kr. utom järnvägsbiljetterna. Programmet ger vidare anvisningar bl. a. om utrustningen.

Varen alltså välkomna till staden och fjällen i Sveriges mitt. Kommen bedjande både för att taga och giva. Det är varma hjärtan, djupa rötter och vida vyer vi behöva, och det är detta kursen vill skänka. Den vill giva förnyelse åt såväl kropp, själ som ande och de sex årens erfarenhet ha visat att Gud behagat bruka våra kurser till det syftet.

Program erhålles av distriktsförest. A. M. Karlstedt, Östersund, och sker anmälan under samma adress före den 7 juli.

Kurskommittéer.

**Anordna bilmission
under sommaren!**

Ingången i vilan.

Agnes Dahlberg har slutat kampen, och sabbatsvilan, som står åter för Guds folk, är hennes. Tom är din plats, men vi förbida det saliga återseendet. Agnes som hade sitt hem i Fryksände i Värmland hade här varit en verksam kristen. En stor vänkretsskara var samlad vid hennes begravning den 8 maj på Fryksände kyrkogård.

Gud välsigne och tröste de sörjande föräldrarna. Agnes är ej död, hon sover, och uppståndelsen sker till liv.

Frid över hennes minne!

J. P.

Från arbetsfältet.

Södertörnskretsen av S. F. U. höll sitt årsmöte i Västerhaninge den 22 maj. Dagens möten blevo till en minnesrik upplevelse för dem som trotsat det tråkiga vädret och vågat sig ut på vägar och stigar för att från olika delar av Södertörn samlas vid Elmsborg.

Deltagarna hälsades välkomna av lokalföreningens ordf. pastor J. Ahrnstrand, varefter missionslärare B. Nyström och pastor V. Österberg predikade. En stund efter förmiddagsgudstjänstens slut vidtog förhandlingarna under ledning av kretsens ordf. skraddarm. Knut Lindkvist.

Nästa kretsmöte bestämdes att hållas i höst i Ösma på tid som föreningen därstädes bestämmer samt beslöts även närvara vid sommarens predikantmöte i Nynäshamn. Samtalsmötet upptog följande frågor: Huru skola vi bedja? Huru skola vi bli själavinnare? Den kristne och kriget? Av dessa blevo de två sistnämnda kvarstående.

Eftermiddagens sånggudstjänst, även den rik på uppbyggelse i form av tal, sång, musik och uppläsning avslutade dagens möten.

Ref.

I Brevens Missionshus hölls kretsmöte söndagen den 22 maj. Kretsen, som består av Kilsmo, Brevens, Pålshoda och Boo ungdomsföreningar, var talrikt församlad. Förmiddagsmötet som inleddes av kretsens förest. S. Tesell, med bibelläsning och bön samt välkomsthälsning, omväxlade med predikan av pastor K. Hjerpe, Glanshammar, samtal över tvenne inlämnade frågor samt körsång. Efter gemensam middagsspisning vidtog eftermiddagsmötet. Talare voro pastor Hjerpe, folkskollärare Dalander, Pålshoda, och evangelist Andersson, Boo. Brevens och Kilsmo sångkörers medverkade med sång. Mötet avslöts av H. Wilmenius. Det var ett härligt möte!

H. W.

Mora Bellchemskyrkas udfg firade under påskhelgen sitt 30-årsjubileum.

Högtiden inleddes redan på Palmsöndagen med ett enskilt samkväm för alla nuvarande och förutvarande medlemmar av udfg. Dessutom var försam-

Mora Bellehemskyrkas ungdomsförening.

lingen och juniorföreningen inbjudna. Efter hälsningstal av föreningens ordf. Joh. Rosengren talade pastor Bergstrand fr. Orsa. Festen omväxlades sedan med korta tal av Lisell, Wäster, Lundqvist, Rull Anna samt pastor Bloom, kör- och solosång samt serveringar. En duktig kollekt för S. M. U. upptogs.

Påskens möten gingo sedan helt i ungdomens tecken, med särskilt annandag påsk som den offentliga årshögtiden. Talare voro stud. Harry Lindar från Missionsskolan samt pastor G. D:son Bloom. Jubileumsfesten på e. m. hade samlat fullt hus och stämningen var från början till slut den allra bästa. Särskilt minnas vi det stud. Lindars välsignelserika föredrag och Rull Annas anförande om minnen och hägkomster från de gångna 30 åren.

Ur 30-årsberättelsen anför vi följande: Ungdomsföreningen bildades 1897, och redan under det

första året kunde den glädja sig åt ett medlemsantal av 23 trostriska ungdomar. Predikant i Mora och ledare för de unga var på den tiden pastor P. Nilsson. Föreningen gick raskt framåt, med stigande medlemsantal för varje år till 1906, då den bestod av 117 medl. För närvarande har den 51 medl., av vilka 42 tillhöra församlingen. 285 personer har under årens lopp tillhört föreningen. Kassen har omslutit en summa av kr. 12,030:34. Till församl. har lämnats 2,000 kr. Föreningen underhåller en skolgosse i Kongo sedan 1900. Vidare märkes bidrag till S. M. U. samt D. A. U. Styrelsen för in-
nevarande år utgöres av Joh. Rosengren, ordf. Joh. Haglöf, Astrid Stertzell, Erik Pettersson, Stina Hedberg samt Joel Hansson och Maria Brattström.

Vi sända nu genom vår kära Udv. en kär hälsning till alla S. M. U.-are från oss i Mora. Särskilt våra förutvarande medl. äro hälsade.

Från K. I.

Under den senaste tiden ha ett flertal av K. I:s elever avslutat sina kurser i olika ämnen. Utan undantag ha de alla de bästa lovord att säga om kurserna. Vi göra i dag utdrag ur ett par sådana uttalanden från elever, som avslutat sin kurs i ämnet »Jesu liv och verksamhet».

»Kursen har», säger den ene, »varit mycket intressant och givande. Därigenom att jag fått en inblick i judafolkets levnadsförhållanden, ser jag nu mycket i Jesu liv och verksamhet från en helt annan synpunkt än förut. Jag förstår det mycket bättre. Jag har därför lärt mig att än mer älska min bibel och Jesus. Studiehandboken har blivit en av mina käraste böcker. Jag kan icke nog tacka för den».

Redovisning.

Ungdomsmissionen.

Januari.

Aspa udg gm Öhrman 25:—; Tallbackens udg gm Nisses 50:—; Östra Tierps udg gm Eriksson 9:—; Skyllbergs udg gm Svensson 23:85; Länna södra udg gm Eriksson 52:86; Veskinge udg gm Hermansson 25:—; Visby udg gm Johansson 39:25; Gm O. R. Bäckman från Svanö 75:67. Strömsnäs 10:—, Kramfors 20:—, s:a 105:67. Marma udg gm Olsson 50:—; Gryts udg gm Lövgren 19:—; Mästerby udg gm Palm 25:—; Storfors udg gm Lindh 20:—; Alboga udg gm Ahlberg 60:—; Ala udg gm Andersson 20:—; Tämta udg gm Anders-

Den andre yttrar sig på följande sätt: »Kursen har varit till stor glädje, hjälp och välsignelse för mig. Därför vill jag varmt rekommendera den till alla unga, som vilja studera per korrespondens.»

son 25:—; Tranås 160:25; Nybrö 20:—; Hvetlanda 25:—; s:a 205:25 gm Keijer. Kvillebäckens udg gm Lindqvist 14:—; Styra udg gm Holmgren 100:15; Torstuna udg gm Andersson 7:—; Daretorps udg gm Larsson 25:—; Växbo udg gm Edlund 26:—; Gm Josef Mellin från Hemse 140:34; Linde 8:20; Roma 5:20; Slite 3:—; Visby 8:20; Linköping 9:34; Storvik 35:—; s:a 209:28; Mellösa udg gm Gustafsson 5:—.

Ungdomens mission.

Mars 1927.

Linnebäckens ufg gm Friberg 20:—; Sundsvall gm Keijer 100:—; Fränsta gm Keijer 10:—; Askeby ufg 70:— och Ester Samuelsson 50:— gm Rob. Karlsson; Broby ufg gm Kjellquist 25:—; Risinge mfgs ufg gm Linné 50:—; Eriksbergs och Mjälldrunga ufg gm Petersson 75:—; Anna Wattwit, Skillinge, 5:—; Vänersnäs ufg gm Pettersson 18:—; Kungälv's ufg gm Mattsson 15:—; Bergaby ufg gm Eriésson 20:16; Långedrag's ufg gm Gerdne 38:—; Växjö ufg gm Familjevännen 33:25; K. F. U. K:s centralf., Sthlm, gm Kumlien 22:—; Södra Vi ufg gm Karlsson 7:—; Stångsmåla ufg gm Larsson 10:60; Östervallskogs ufg gm Parklund 20:—; Järneruds ufg gm Karlsson 10:—; Aspeboda ufg gm Dahlström 25:—; Eskilstuna gm Keijer 295:—; Sätters mfgs ufg gm Andersson 20:—; Hassle ufg gm Andersson 50:—; Svenstorps ufg gm Andersson 125:—; Bergs ufg gm Åström 10:—; Motala förs. ufg gm Strömdahl 25:—; Brämhults juniorf. gm Johansson 100:—; Rörstrands förs. ufg gm Ljunggren 20:30; Signe Eriksson, Kumla, 3:75; Nykroppa ufg gm Sundbergh 15:—; Martin Larsson, Ermundeby, Boet, 25:—; E. och A. Borg, Skolan, Timansberg, 25:—; Lidköpings förs. ufg gm Bem 75:—; Skärminge ufg gm Schenström 100:—; Ljugarns ufg gm Hultin 25:—; Gm S. Malmquist från Malmköping 62,65; Stålboga 24:—; Nykvarn 30:—; Mariefred 23:90; s:a 140:55; Össlövs ufg gm Johansson 25:—; Skallsjö juniorf. gm Karlsson 50:— för gosse; Brotorps juniorf. gm Larsson 50:— för gosse; Gustafs juniorf. gm Andersson 50:— för gosse; Strömnäs ufg gm Ahlenius 25:—; Öra ufg gm Andersson 31:—; Djurröds ufg gm Larsson 35:—; Mellby ufg gm Olsson 22:—; Tranemo juniorf. gm Härling 25:—; Sölje ufg gm Ytterman 20:—; Vaxholms ufg gm Kjellberg 8:—; Gillstads ufg gm Ahlberg 10:—; Karl Salomonsson, Högboda, 50:—; Valshults ufg gm Green 25:—; Karl O. Jansson, V:a Takene, Kila, 25:—; Florheds ufg gm Hedlund 25:—; Töftedals ufg gm Olsson 10:—; Närunga ufg gm Carlsson 15:—; Börstigs ufg gm Samuelsson 20:—; Atvidabergs mfgs ufg gm Pettersson 25:—; Vartofta 5:66 och Dalum 9:60 gm Wallin; Mölltorps mfgs juniorer gm Johansson 21:50; Anna Telning, Arjäng, gm Svensson 10:90; Gårda förs. ufg gm Sjöström 50:—; Björnö ufg gm Olsson 52:58; Hemlingby-Järsta ufg gm Nyberg 28:—; Bålinge ufg gm Nilsson 25:—; L. Högglund, Norrbyskär, 16:—; Haddåsens ufg gm Vinman 10:—; Arvika mfg gm Wallin 78:57; Hudene ufg gm Carlsson 200:—; E. S-k, Trankvill, 10:—; Gm Joh. Larsson, Rördalen, Ny, 14:—; Kristianstads ufg gm Forslund 72:50; By norra juniorf. gm Dandanel 25:—; Eksjö ufg gm Svensson 25:—; Böne-Jonstorps ufg gm Jonsson 115:—74; Gävle mfgs ufg gm Karlström 128:06; Lingsheds ufg gm Haglund 33:—.

Brevafnarnar.

Brevafnansannonser, som ej äro tidningen tillhanda 8 dagar före resp. nummers utgivningsdato, anse vi oss tvungna att utan vidare makulera för inbesparande av porton och en mängd korrespondens.

Redaktionen.

S. M. U:are!

Se här ett tillfälle där du kan bliva till stor glädje och välsignelse. Skriv till *Björkö udg Syskonringen*, som har sin brevafton lördagen den 11 juni. Brevan besvaras om så önskas. Märkas B. A. och sändas under adr.: Thure Persson, Nyhagen, Björkö, Regna.

Timmele kristl. ungdomsförening har brevafton den 18 juni. Syskon. gläd oss då med många brev. Märkas B. A. Adr.: Inga Alkvist, Timmele.

Lerums Skogars kristl. ungdomsförening beder Ungdomsvännens läsare glädja oss med brev till vår brevafton den 18 juni. Märkas B. A. och adresseras till V. Ervall, Stenkullen.

Uppmuntra vår förening med många brev till vår brevafton den 18 juni, *Hallstavik-Häverösunds kr. ungdomsförening*. Brevan märkas B. A. och sändas till Stina Eriksson, Posten, Häverösund.

Låt oss få glädjen höra något från dig på vår brevafton. *Löa kr. ungdomsförening* den 26 juni. Josef Hansson, Löa, Rällså.

Utmärkta Violiner.

N:o 14, Modell Stradivarius, god ton, kr. 15:50.
D:o N:o 15, verkligt gott instrument, kr. 17:50.
D:o N:o 112, kastanjebrun, utmärkt god, kr. 23:50.
N:o 121, Stradivarius, mörkbrun, härlig ton, kvalitetsinstrument, kr. 52:—; Sändes mot efterkrav. Ombytesrätt. Stråke och harts gratis. Nämn denna tidn. 5 % rabatt från

J. A. KÖRBERG, Frövi.

25:te kursen

vid Borgens Husmodersskola

börjar den 5 juli

Omsorgsfull undervisning meddelas av väl kvalificerad lärarinna. Vackra lokaler, sällskaps- och elevrum. Borgen har ett enastående naturskönt läge vid Edsviken c:a 30 min. från Stockholm. Skolan är statsunderstödd och statsinspekterad. Lägre avgifter än vid de flesta andra skolor. Prospekt erhålles gratis på begäran.

Obs! Undervisning i olika konserveringsmetoder.

Postadress: Stocksund.

S. M. U.-medlemmar, genomgå en kurs vid vårt vackra ungdomshem Borgen!

Sprid Böckernas Bok!

Till Nordiska Kompaniets Bokförmedling,
Regeringsgatan 9, Stockholm.

Undertecknad önskar bliva Edert försäljningsombud. Sänd mig gratis och franko nedanstående arbetsmaterial. Prospekt över Gustaf Vs Kyrkobibel, rikt ill. av prof. Olle Hjortzberg. Diakonistyrelsens förlagskatalog. Kristliga Studentrörelsens katalog. Prospekt över Lindblads Världshistoria. Rekvizitionsblanketter. Provisionsblanketter.

..... den 27
.....
(namn)
..... U. V
(adress)

När vårfloden kom

Livsskildringar

av

C. W. Gillén.

Pris häft. 3: 75, bunden kr. 5: 25.

»Det går vårstormar och vårflodsbrus genom dessa livfulla, ofta spännande och alltid rikt givande skildringar från en sällsamt rik livserfarenhet. Den bekantskap med människor av eld och tro, som boken bringar, är mer än värdefull, den är ovärderlig.»

J. G—n.

Svenska Missionsförbundets Förlag,
Stockholm C.

NY BOK

Tidens röster

Av

Elisabet Lönroth.

Pris kr. 1: 50.

En god och lärorik bok. Författarinnan, som är välkänd genom sina förut utgivna böcker, riktar sig här särskilt till de unga. Men en var har nytta av att läsa den.

Svenska Missionsförbundets Förlag,
STOCKHOLM C.

Var skall jag tillbringa semestern i år?

Jo på Borgen, ty sommarens semestervistelse där giver bästa

behållningen och den största trevnaden. Belägen i en av de vackraste trakterna av Stockholms omgivningar vid Edsvikens fagra strand erbjuder Borgen lugn och ro, bad, promenader, rodd sport m. m. och genom bekväma båt- och omnibussförbindelser med Stockholm gives utmärkta tillfällen att jämväl bese och lära känna huvudstaden. Vackra rum. Gott bord. Moderata priser.

Uppllysningar och prospekt erhållas på begäran. Postadress Stocksund. Telefon Stocksund 445.

Tillbringa årets semester å Borgen!

Allmänna Lif

försäkringsbolaget

Strandvägen 5 A, Stockholm.

SÄRSKILD AVDELNING "MIMER"
FÖR FÖRSÄKRING AV HELNYKTRA.

OMBUD ANTAGAS FÖR

MIMER-ORGANISATIONEN.

Sprid Ungdomsvännen!